

Hoofdstuk 1 : KORTE SAMENVATTING

In 1938 (of was het 1939?) werd Hooger-Op Bierbeek gesticht door Leopold Bottelberghs, Maurice Buelens, Julien Robbeets en Frans Vanderveeren. In 1940 sloot de belangrijkste persoon uit de geschiedenis van HO aan: Albert Ombelet.

Na enkele vriendenwedstrijden sloot men aan bij de Vlaamse Voetbalbond. Drie jaar later besloot men over te gaan naar de Belgische Voetbalbond. De eerste wedstrijden werden op Mollendaal gespeeld en in 1940 verhuisde men naar het beruchte Bloomblok. Twaalf jaar later kwam men in de Speelpleinstraat terecht, waar nu nog altijd gespeeld wordt.

De accommodatie werd er voortdurend verbeterd en uitgebreid; ze omvat nu vier verlichte terreinen en meer dan tien kleedkamers.

HO Bierbeek startte in derde provinciale. Er werd in totaal vier maal kampioen gespeeld, maar tevens was drie maal de degradatie het trieste lot van spelers en bestuur. Op dit ogenblik speelt HO in eerste provinciale en we hebben de ambitie om daar een gevestigde waarde te worden.

DE GEBOORTE VAN HOGEROP(Bron: Tim en André Delvaux, 1995)

Anno 1938, een zondagavond in Bierbeek. Julien Robbeets was zoals gewoonlijk zijn favoriete voetbalploeg Stade Leuven gaan aanmoedigen. Na de wedstrijd ging hij nog iets drinken 'Bij 't Coiffeurke', het cafe van Maurice Buelens in het centrum van Bierbeek. Daar werd hij door Maurice aangesproken als de man 'op wie at zo lang gewacht was'. Julien wist nergens van, maar hij werd beschouwd als de aangewezen man om in Bierbeek mee een voetbalploeg op te richten.

Maurice Buelens, Leopold 'Polle' Bottelberghs en Frans Vanderveeren waren van mening dat er in het grote Bierbeek niets te beleven was, niets te zien of te horen. Daarin wilden zij verandering brengen. De feiten zijn echt, over het jaar waarin ze zich hebben voorgedaan bestaat onenigheid.

Zowel bij de overlevenden als in de documenten: het ene vermeldt 16/12/1938 en het andere (het eerste reglement van de club) 12/2/1939.

Het idee kwam oorspronkelijk van Leopold Bottelberghs, die pas in Bierbeek was komen wonen. Hij kwam van Kumtich, waar hij probeerde zijn brood te verdienen als kleermaker. Met 7 concurrenten in zijn gemeente was dat niet zo gemakkelijk, en op advies van een vriend verhuisde hij naar Bierbeek. Hij voetbalde bij Kumtich, dat hij enkele jaren daarvoor mee gesticht had. Als voetballiefhebber kwam hij in Bierbeek niet aan zijn trekken en ging daarom praten met M. Buelens.

Die zag het in het begin niet zitten, omdat men in Bierbeek at vele ploegen had opgericht, die alle al even snel verdwenen waren.

Omdat zij twee stichters te weinig vonden, werd er eerst contact genomen met Frans Vanderveeren en nadien met Julien Robbeets.

Om alles vlot en juist te laten verlopen, is er een periode van inschrijving in externe toernooien, een periode waarin we de bevestiging van de ingeschreven toernooien ontvangen. Pas daarna, ergens in de maand februari zal de toernooikalender per ploeg op de website kenbaar gemaakt worden, zodat ouders en spelers zich kunnen plannen naar de toernooien.

Julien ging akkoord, maar vestigde hun aandacht op 4 moeilijke zaken.

Hij wees er op, dat een ploeg geld moet hebben, een ploeg zonder plein niet voetballen kan en mensen bereid dienen te zijn zich ervoor in te spannen. Maar voor alles moesten er spelers zijn.

Het geld was geen probleem, daar zorgde M. Buelens wel voor. Hij zou de aankopen voor zijn rekening nemen, o.a. de eerste ultrusting. Maar als er iets binnenkwam, zou hij het terugnemen.

Er was nog een voorwaarde aan verbonden: het cafe van Maurice zou het voetballokaal worden, zodat hij er nog een extraatje aan verdienen kon. Ook het terrein was geen probleem, want Cyrille Denonville, landbouwer, stelde gratis een wei ter beschikking, gelegen in het gehucht Mollendaal, langs de steenweg naar Bevekom.

Door de vier initiatiefnemers werden Henri Cornet, Herman Minnoye, D'haerle en Albert Vanderwegen aangesproken.

Zij verklaarden zich bereid mee te werken. Tijdens een eerste vergadering werden heel wat beslissingen genomen: de vorming van een bestuur, de keuze van een naam en van de clubkleuren.

Frans Vanderveeren, geboren op 17 augustus 1903 in Blanden, werd de eerste voorzitter. Niet voor lang echter, want Frans werd het slachtoffer van de bombardementen en overleed op 12 mei 1940.

Hij werd opgevolgd door Julien Robbeets. Firmin Ombelet werd ondervoorzitter, Maurice Buelens vanzelfsprekend de eerste penningmeester en Herman Minnoye de eerste 'schrijver'.

Als naam wou men iets originelers dan de vele Unions, Darings, Sportings, enz. Vermits de meesten erg ambitieus waren, werd er gekozen voor Hooger-Op. Over de clubkleuren was men het niet onmiddellijk eens. Enkelen stelden zwart en wit voor, maar Julien Robbeets was voorstander van rood en wit, de kleuren van de gemeente Bierbeek.

Volgens Polle Bottelberghs werden de eerste wedstrijden in die kleuren gespeeld, maar omdat de kleuren bij het wassen door elkaar liepen, werd het uiteindelijk groen en wit, de kleuren van Stade Leuven. In 1940 kwam een belangrijk persoon zich aansluiten: Albert Ombelet, nu nog altijd ondervoorzitter.

Albert speelde voordien bij Korbeek-Lo in de Vlaamse Voetbal Bond en bij Victoria Leuven in de Koninklijke Belgische Voetbal Bond.

Omdat de Iokaalhouder van Korbeek-Lo naar Engeland was gevlucht, kon er niet meer gespeeld worden.

Albert heeft toen heel wat spelers mee naar Bierbeek gebracht.

Spelers... dat was immers wel een probleem. Er werden spelers geronseld in eigen gemeente en in het Psychiatrisch Instituut Sint-Kamillus, maar men kwam nog niet tot een elftal.

Omdat hij supporter van Stade Leuven was en op zijn werk ook veel in contact kwam met voetballers, werd aan Julien Robbeets gevraagd of hij niet enkele spelers kon aanbrenghen.

En zo kwamen onder anderen Anthoon (Stade Leuven), Hardiquet (Victoria Leuven) en Hombroeckx (Sporting Leuven) bij Bierbeek spelen.

Zij deden dat graag, want van Julien Robbeets, die bij Moulins de La Dyle werkte, kregen ze af en toe een beetje bloem of andere schaarse voedingsmiddelen.

KONINKLIJK

In 1988 vierde HO Bierbeek zijn 50-jarig bestaan, alhoewel sommigen beweren dat de stichting niet in 1938, maar in 1939 plaatsvond. Een dankmis zette de viering de nodige luister bij.

Het 'Koninklijke' Bierbeek wilde dat op een speciale manier vieren en organiseerde zijn 1ste Nationaal Preminiementoernooi.

Hoofdstuk 2 : DE ACCOMMODATIE

Mollendaal

Zoals reeds vermeld werden de eerste wedstrijden gespeeld op Mollendaal, op een wei van Cyrille Denonville. Maar dat terrein had te veel gebreken om er serleus op te spelen: het was te klein, het lag bergop en er waren geen doelen. Die maakten ze dan maar zelf door twee boonstaken in de grond te steken en daartussen een koord te spannen. Bovendien lag het ver van het voetballokaal. Vermits er op het terrein geen kleedkamers waren, diende men zich te verkleden in het lokaal, dan in voetbalplunje naar het terrein. Na de wedstrijd dezelfde weg terug.

In het lokaal was er ook weinig of geen wasgelegenheid.

Iedereen kreeg een kom met water en waste zich onder een afdak achter het cafe. Er werd uitgekeken naar een ander terrein en in 1940 verhuisde men naar 'Boomblok', in de Hoogstraat.

Boomblok

Dat terrein was ook een wei van Cyrille Denonville. Op zondagmorgen moesten de koelen naar de wei ernaast gejaagd worden, en een hele tijd was men bezig met het scheppen van koeievlaaien. Het was een echt 'rot' terrein, en vele ploegen verloren er, omdat ze niet gewoon waren in de modder te ploeteren.

Soms was het terrein zo drassig, dat men verplicht was op verplaatsing te spelen of uit te wijken naar Opvelp.

Als het terrein er niet te best bijag en de reserves ook thuis speelden, verhuisde men de doelen naar de wei ernaast, waar men snel wat lijnen trok. Onder de middag werden de doelen teruggebracht naar het 'beste' terrein, dat op die manier toch een beetje gespaard werd.

De eerste doelen waren gemaakt door de grootvader van Desire Schepers, huidig secretaris. Er was daar ook geen accommodatie, zodat men nog steeds naar het cafe van Maurice Buelens moest om zich te verkleden.

Tijdens de oorlog kon Albert Ombélet drie afgedankte treinwagons op de kop tikken. Het interieur werd er ult verwijderd en 馱 ervan werd omgebouwd tot 'schuilplaats' voor de spelers. Daar konden ze tijdens de rust genieten van de koffie of een halve sinaasappel, waarvoor Maurice Buelens zorgde. Van de twee andere werd een buitenkant weggebroken en zo dienden ze als overdekte staantribunes. De toeschouwers vonden er toch wat bescherming tegen regen en wind. Maar Boomblok was alles behalve ideaal en men bleef zoeken naar een nieuwe thuishaven.

Speelpleinstraat

In 1952 werd er verhuisd naar de Speelpleinstraat in Bierbeek, waar nu nog altijd gespeeld wordt. Het stuk grond was eigendom van het OCMW en werd gehuurd door Jef Der 躉, in zijn vrije tijd landbouwer. De club vroeg aan het OCMW om het te huren.

Men ging er akkoord op voorwaarde dat men Jef Der 躉 een even groot perceel in ruil gaf. Jef kreeg twee stukken aangeboden, een van de vader van Maurice Buelens en een van Louis Christens.

Jef durfde niet te weigeren, want hij werkte als metserder (opperman) bij Firmin Ombelet, die in het bestuur van de club zat.

Het terrein werd gehuurd door Albert Ombelet, op dat moment secretaris, en hij kon ermee aanvangen wat hij wou.

Omstreeks 1954 kocht de gemeente het perceel. Voordat men kon verhuizen, was er nog heel wat te doen. In het midden van het terrein was er een diepe put en er waren een 200-tal camions zand nodig om die te dempen. Men had geen bulldozer, alleen maar een grijper, en alles moest met de hand worden opengegooid.

Zodra het iets of wat gelijk lag, kon men het walsen en gras zaaien. Het terrein werd voor de helft omheind, de andere helft werd met een draad afgespannen. Aan de rechterzijde werden in betonnen platen drie kleedkamers gebouwd: die van de spelers waren 3 meter bij 3 meter, tussen beide was er een ruimte van twee meter bij drie meter en die werd ingericht voor de scheidsrechter.

Voor de verwarming waren er twee kolenkachels: eentje bij de bezoekers, de andere verwarmde de kleedkamers van de thuisploeg en van de scheidsrechter. Om zich te wassen werd water geschept uit een regenwaterput en dat werd dan op de kachel verwarmd. Aan de andere kant van het terrein werd, ook in betonplaten, een kantine van 10 meter bij 4 meter gebouwd. Er werden speciale, kleine tafeltjes van 50 cm bij 50 cm gemaakt. Zo was er veel ruimte om te zitten en de tafeltjes waren toch groot genoeg om de pinten op te zetten. De kosten werden gedeeltelijk gedragen door brouwerij Mena uit Rotselaar.

Het gedeelte tussen de kantine en de hoek van het terrein werd overdekt met golfplaten, zodat men een goedkope staantribune had.

Men diende immers slechts enkele palen te zetten, vermits men de betonnen omheining kon gebruiken als achterwand. Achter de goal, waar nu de kantine staat, werd een parking aangelegd. De overblijvende grond werd onderverhuurd aan Jef Der 躉.

Maar nog waren niet alle problemen van de baan: men wilde immers ook verlichting zodat er ook 's avonds kon getraind worden.

In 1957 had Albert Ombelet van de elektriciteitsmaatschappij PBE verkregen, dat ze oude elektriciteitspalen mochten gaan uitsteken.

De klus werd in 躉 dag geklaard en om 11 uur 's avonds werd nog gebeld naar vervoer Verboomen om ze te gaan ophalen.

Een paar dagen later stonden er zes in de grond en waren de leidingen gelegd. De lampen werden geplaatst in kasten van wit metaal, zodat ze beter weerkaatsten.

"Het was niet voldoende om te trainen, maar we zagen elkaar toch lopen," vertelt Albert Ombelet. In 1975 werd alles vernieuwd.

Voor de verkiezingen van 1964 werd aan de toenmalige burgemeester Lodewijckx gevraagd om nieuwe kleedkamers te bouwen aan dezelfde kant als de kantine. De toelating werd

verkregen, de kleedkamers werden gemetseld. Voordat de vloer werd gelegd, had de club zelf de nodige riolering voorzien. De vloer werd gelegd door gemeentepersoneel.

In elke kleedkamer werd een stortbad geplaatst, een enorme luxe in die tijd. De scheidsrechter moest zich nog tevreden stellen met een kommetje. In die tijd was er pas waterleiding gelegd die eindigde aan de terreinen van de club.

De club diende als purgeur voor de leidingen en diende niet te betalen voor het water.

Enkele jaren geleden ontdekte de gemeente Bierbeek dat, maar betalen dient men nog altijd niet, want die kleedkamers worden nu nog enkel gebruikt tijdens toernooien. In de kantine staat er nu een tweede meter, en daarvoor dient er wel betaald.

In 1976 werd door de gemeente een aanvraag ingediend om een cultureel centrum, De Borre, te bouwen. Die werken begonnen in 1977 en stonden onder toezicht van Albert Ombelet, toen schepen van Openbare Werken. In die periode had Hoger-Op in Nederland een geprefabriceerd noodhospitaal gekocht. De bedoeling was daarvan een kantine te maken. Het kwam HO goed uit, dat Albert Ombelet toezicht hield op de bouw van De Borre. Zo werd met de aannemer een akkoord gesloten om de riolering van HO te laten aansluiten op die van De Borre. Ook kreeg HO de afgekeurde stenen, waarmee een toog werd gemetseld.

De kantine zou geplaatst worden achter het doel. Maar tussen het voetbalveld en het terrein erachter was er een niveauverschil.

Op voorstel van Albert Ombelet werd nog wat dieper uitgegraven, zodat er voldoende hoogte was voor een ondergrondse verdieping, waarin later zes kleedkamers, een materiaalruimte en centrale verwarming werden ondergebracht.

Velen staken een handje toe en in het weekend van 26-27 juli 1980 werd de kantine officieel ingehuldigd. De kleedkamers werden later afgewerkt door spelers en leden van het bestuur. Maar die konden ook niet alles, en sommige werkjes had Albert Ombelet laten uitvoeren door twee arbeiders van de RVA.

Op zijn verzoek had de RVA zes arbeiders gestuurd om te werken voor de gemeente. Dat heeft Albert Ombelet bijna zijn plaats als schepen van Openbare Werken gekost. De oppositie was het immers te weten gekomen en had klacht ingediend, maar alles werd geregeld door een minnelijke schikking.

Toen de kantine er stond, bleek ze niet groot genoeg om er naast een keuken en wc's ook een bureau in te richten. Maar er bood zich snel een oplossing aan. De elektriciteitsmaatschappij diende nog een cabine te plaatsen voor het CC en zocht daar een plaats voor. Albert Ombelet stelde voor ze te plaatsen in het verlengde van de kantine op 4 meter afstand. Toen de cabine er stond, diende HO maar twee muren te metselen en de ruimte te overdekken.

In 1980 deed HO bij de gemeente een aanvraag om een tweede voetbalterrein aan te leggen. Die aanvraag lokte reacties los bij twee ploegen uit de gemeente: Union Lovenjoel en Korbeek Sport.

Zij vonden het niet meer dan normaal dat de gemeente ook voor hen een tweede terrein zou bekostigen.

Op 12/12/1980 nam de gemeenteraad van Bierbeek de principiële beslissing over te gaan tot de aanleg van speelpleinen in de deelgemeenten.

De intercommunale Interleuven werd op 29/1 2/1 1980 aangeduid als ontwerper der werken.

Op 19/4/82 werd beslist de werken gelijktijdig uit te voeren.

Voor HO was er geen probleem, omdat de inplantingsplaats van het tweede terrein op het gewestplan voorzien was als uitbreidingsgebied voor cultuur en sport.

Op 17/3/1 1983 kreeg men gunstig advies van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Provinciale Directie van de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening Brabant.

De grond behoorde echter niet toe aan de gemeente.

Hij was in het bezit van 4 personen; een ander deel was eigendom van het OCMW. Eind 1982 was men al begonnen met het verwerven van die grond. Met 3 van de 4 personen werd een minnelijk akkoord gesloten. Het deel van het OCMW werd geruild tegen een gemeentelijk eigendom van dezelfde waarde in de Lovenjoelse straat, omdat voor de gemeente ruilen voordeliger was dan aankopen.

Voor het laatste perceel kwam men niet tot een minnelijke schikking. Omdat dat perceel noodzakelijk was om het hele project te kunnen realiseren, werd overgegaan tot een gerechtelijke onteigening. Op 8/5/1984 was ook die aankoop een feit. Eind juli 1985 werd de ruil met het OCMW gesloten. In september van datzelfde jaar is men dan begonnen met de nivelleringswerken.

De werken hebben dan nog ongeveer een jaar geduurd, maar op 20/08/86 werd het plein ingehuldigd met een wedstrijd tussen Racing Jet Brussel (nu RJ Waver) en KRC Mechelen.

Raymond Goethals, die RJ Brussel trainde, zette wel een kleine domper op de feestvreugde, want volgens hem "was het terrein nog niet goed genoeg om op te trainen". Op 2 december 1986 werd door de gemeenteraad de aanvraag goedgekeurd om op het oefenterrein van HO Bierbeek, Korbeek Sport en Union Lovenjoel verlichting te plaatsen. HO had echter liever een nieuwe verlichting op het eerste terrein. Van de gemeente kregen zij dan 4 masten met elk 3 lampen. De lichten zijn op de drie terreinen gelijktijdig aangestoken op 26/11/1987 om 19 uur. De oude verlichting verhuisde naar het tweede terrein. Drie jaar later heeft HO zelf nog op iedere mast een lamp bijgeplaatst.

Zo bekwam men een gemiddelde van 116 lux, zodat het mogelijk is 's avonds officieel wedstrijden te spelen. HO maakte daar nu dankbaar gebruik van. Nu beschikt HO zelfs over een derde terrein, dat ze zelf van verlichting voorzien hebben.

De laatste verwezenlijking is een overdekte zittribune met 116 zitjes op de plaats waar de eerste overdekte staantribune stond.

Wie nam er het initiatief, wie werkte er dagen aan? Inderdaad, Albert Ombelet.

In het huidige seizoen ('94-'95) wordt het eerste terrein gebruikt voor de wedstrijden van de eerste ploeg, de duiveltjes, de preminiemen, twee miniemenploegen en de kadetten A; op het tweede terrein spelen de junioren, de zaterdagreserven, de kadetten B en de miniemen C; op het derde terrein tonen de veteranen, de zondagreserven en de scholieren hun kunnen.

Reeds sedert een vijftal jaren rijpte binnen het bestuur van Hoger Op het idee om een nieuwe kantine te bouwen tussen het eerste en het tweede veld. De bestaande kantine begon stilaan te verouderen en bleek bij bepaalde gelegenheden ook te klein.

Bovendien was de ligging van de twee terreinen ideaal om op die plaats een kantine neer te zetten. Maar steeds werd het project in de koelkast gelegd bij gebrek aan financiële middelen.

Gezien de verouderde toestand van de kleedkamers in de oude kantine, wat Hoger Op noodzaakte om nieuwe kleedkamers te bouwen, werden de plannen opnieuw bovengehaald.

De gemeente werd bereid gevonden een renteloze lening toe te staan van 250 000 euro (die we op 20 jaar moeten terugbetalen) en vermits we nog 67 000 euro tegoed hadden van een vorige subsidie, werd de beslissing genomen te starten met de bouwwerken.

De gemeente maakte van deze gelegenheid eveneens gebruik om aan de wipmaatschappij La Liberte voor te stellen te verhuizen naar deze nieuwbouw.

Van bij de aanvang der werken hebben wij geleefd van de ene deadline naar de andere, van het nationaal preminiemen- naar het eurominiementornooi. Eind februari 2001 werden de grondwerken aangevangen, onmiddellijk gevolgd door het gieten van de betonnen kelderwand.

Daarna was het werken voor de vrijwilligers, metselen van de kleedkamers en plaatsen van de welfsels. In de zomer werd het platform reeds gebruikt voor het miniementornooi. Voor de winter zorgden we ervoor dat we onder dak waren en liefst winddicht. Het eerste lukte ons, het tweede werd in januari een feit. Daarna werd onmiddellijk gestart met de afwerking want de kleedkamers zouden gebruikt worden met het nationaal preminiementornooi eind april. Dus allen aan het werk, centrale verwarming, waterleiding, betegeling, electriciteit, bevoering. Met man en macht werd gewerkt en eind april was het gestelde doel weeral bereikt.

Na het tornooi, de laatste faze, afwerking kantine want op 2 augustus 2002 werd alles in gebruik worden genomen, door een galamatch **met RSC Anderlecht** (Zitka, Mornar, Lovre, ... waren erbij !!)

Als we alles even op een rijtje zetten, zijn volgende werken uitgevoerd door aannemers : grondwerken, betonnen kelderwanden, dakspanten en dakbedekking, ramen en al de andere werken zijn uitgevoerd door handenarbeid van vele vrijwilligers. En zoals iedereen nu zal beamen, is het een prachtig gebouw geworden van 46 bij 13 meter, bestaande uit 10 kleedkamers en een kleedkamer voor de scheidsrechters, een secretariaat, een zaal voor de kinesist, sanitair en verschillende opslagruimten op de benedenverdieping. Op het gelijkvloers beschikken we nu over een ruime kantine, een saniatire ruimte, een keuken en een kleinere kantine, die gebruikt wordt door de wipmaatschappij. Bovendien liet de ligging toe een zittribune uit te bouwen van 550 plaatsen.

Zoals iedereen wel zal kunnen begrijpen, zou deze nieuwbouw, met het budget waarover we beschikten, niet mogelijk geweest zijn zonder de hulp van vele vrijwilligers. Een bepaalde persoon dient toch speciaal vermeld te worden : hij heeft van bij de aanvang van de werken de zware taak op zich genomen om alles te coördineren. Uren en uren heeft hij doorgebracht op de werf tot grote ontreddering van zijn echtgenote. Zoals het spreekwoord zegt "een aardje naar zijn vaartje", gaat het duidelijk over Paul Ombelet.

Hoofdstuk 3 : SPORTIEF

Helemaal in het begin speelde HO enkele vriendenwedstrijden tegen kleine ploegjes uit de onmiddellijke omgeving. Men nam het op tegen ploegen uit Blanden, Haasrode, Korbeek-Lo, Opvelp, Neervelp, ... die ook niet bij een bond waren aangesloten.

In die tijd werd er getraind op woensdagnamiddag bij gebrek aan verlichting. De trainingen werden geleid door Polle Bottelberghs, die heel wat voetbalervaring had uit zijn periode bij Kumtich. Het was niet veel meer dan bezig zijn met een bal.

In 1940 werd verhuisd naar Boomblok. In dat jaar werd Albert Ombelet aangesloten en hij nam onmiddellijk de trainingen op zich. Er werd bijna niet op techniek getraind, omdat men ervan uitging dat ze dat wel konden. De nadruk werd gelegd op de opstelling en de manier van aanvallen en verdedigen. Omdat er op Boomblok ook geen Iicht was, werd ook daar op woensdagnamiddag getraind. Als het terrein te slecht was, trok men naar de zaal van Christens. Daar was het vooral een kwestie van bezig zijn: kopoevingen, tennisvoetbal,... Er was een groot nadeel: wat men kapottrapte, diende vergoed te worden.

In de zomer van 1940 werd besloten zich aan te sluiten bij een bond. Omdat men van oordeel was dat men onvoldoende ingespeeld was koos men niet voor de Belgische, maar wel voor de

Vlaamse Voetbal Bond, gewest Leuven. Bierbeek was immers maar een klein ploegje, waar organisatorisch nog niet alles op punt stond.

Men hield de ambities bewust ook laag, ondanks de naam.

Tegenstrevers van toen luisterden naar Verbroedering Boutersem, Hand in Hand Boutersem, SintMartinus Lubbeek, de Mollezonen (Korbeek-Lo), de Loo (Kessel-Lo),... Elk jaar opnieuw werd tegen dezelfde ploegen gespeeld, er was immers maar 馱 reeks. In de eerste officiële wedstrijd was Kessel-Lo de tegenstrever.

Al snel bleek dat HO Bierbeek geen meeloper was, want aan het eind van het eerste seizoen (1940-1941) eindigde men op de vierde plaats. Het jaar nadien schoof men op naar de derde plaats.

Ondertussen waren er zoveel spelers bijgekomen, dat een tweede ploeg geregeld vriendenwedstrijden kon spelen.

In het seizoen 1942-1943 werden de inspanningen bekroond: men speelde kampioen met 14 punten voorsprong.

Het jaar nadien bleek dat ze niet opgewassen waren tegen tweede provinciale. Men eindigde laatste en degradeerde naar derde. Dat seizoen was ook het laatste op Boomblok.

In die eerste periode bestond er grote rivaliteit tussen HO en FC De Heidezonen, een cafeploeg van Vital Laeremans. De zoon van de caf騁uder was bestuurslid bij HO en probeerde de reserves van HO naar De Heidezonen te lokken. HO besepte echter dat het zijn reserves nodig had, alhoewel zij geen competitie speelden.

Toen FC De Heidezonen een paar jaar na HO een aanvraag indiende bij de KBVB, heeft HO daar een stokje voor gestoken. Toen gold immers de regel dat een gemeente met minder dan 5000 inwoners slechts een ploeg kon inschrijven bij de KBVB.

Bierbeek telde in die tijd ongeveer 2000 inwoners.

Tot dan toe had HO het hoofdzakelijk met eigen spelers gedaan.

De club wilde echter hogerop en transfers konden dus niet uitblijven. De belangrijkste 'aankopen' waren Pierre Dewit van Stade Leuven, als speler-trainer in 1952, August Demarez, die nog met Stade Leuven in eerste klasse gespeeld had, Marcel Vanderstappen en Henri Christens van Daring Leuven, en tenslotte nog Jaak Vandeput van Stade Leuven. Maar beloftevolle jongeren verlieten de club om hun geluk in een hogere afdeling te beproeven: Gilbert Winant (naar Voorwaarts Tienen, bevordering), Albert Coene (Wijgmaal, bevordering) en Mark Vranckx (Rotselaar), die er de steile opgang naar tweede nationale meemaakte. En dan was er nog Hugo Dupont.

Voor hem was er zelfs interesse van RSC Anderlecht, maar zijn vader heeft bewust die transfer tegengehouden.

Er was ook interesse van Daring Club Leuven (derde nationale), maar die konden niet genoeg betalen, en uiteindelijk heeft Stade Leuven hem gekocht om stadsgenoot Daring de loef af te steken.

Hugo is zijn club trouw gebleven, want van 1975-1976 tot 1980-1981 en van 1986-1987 tot 1989-1990 was hij er actief als trainer.

Vanaf de jaren '50 is de transfercarrousel ook bij HO beginnen draaien en hij is nu nog altijd niet gestopt.

In het seizoen 1955-1956 werd HO voor de tweede maal kampioen, met 6 punten voorsprong op de naaste concurrent Baal. In het seizoen 1956-1957 scheerde men hoge toppen in tweede provinciale, maar het waterkansje op promotie werd gemist door de 'zaak' Vandeput. Op drie wedstrijden van het einde moest HO spelen tegen Oudenberg, dat vocht tegen degradatie.

Jaak Vandeput, die bij Coca-Cola werkte, had dat seizoen al 28 doelpunten gemaakt. Voor de

wedstrijd werd hij aangesproken door mensen van Oudenberg: "Als je hier komt winnen, moet je hier geen cola meer leveren." Tijdens die wedstrijd slaagde hij er niet in te scoren, trapte de bal nog naast een open goal,... Men heeft dat toen door de vingers gezien, omdat het om zijn broodwinning ging. Maar aan het einde kwam men echter twee punten tekort om deel te nemen aan de eindronde.

Het seizoen 1958-1959 eindigde helaas opnieuw minder goed: degradatie naar derde. Niet voor lang echter. Aan het einde van het seizoen 1960-1961 herhaalde de geschiedenis zich.

Het kampioenschap werd opnieuw beslist op de laatste speeldag. Boutersem had het hele seizoen aan de leiding gestaan, maar het verloor thuis met 1-2 zijn laatste wedstrijd tegen HO, dat kampioen werd met 1 punt voorsprong.

Drie jaar later (1963-1964) kon men het opnieuw niet bolwerken. Het duurde tien seizoenen voordat men zich opnieuw kampioen kon noemen. In 1973-1974 verloor men wel de laatste wedstrijd tegen de rechtstreekte concurrent met 0-2, maar HO had 1 wedstrijd meer gewonnen en was dus kampioen.

Sindsdien speelt HO onafgebroken in tweede provinciale. In 1986 ontsnapte de ploeg op het nippertje aan de eindronde voor degradatie door met 5-1 de testwedstrijd tegen Scherpenheuvel te winnen...

Later werd gestegen naar eerste. Dat was het elftal met Bart Cums, Nico Adriaens, ...

Dan terug degradatie naar tweede.

In seizoen 2001-2002 werd dan terug naar eerste gestegen na een eindwedstrijd tegen Wijgmaal. In deze wedstrijd was Steven Abts outstanding, hij bepaalde de uitslag. Promotie naar eerste was opnieuw een feit.

Het eerste jaar werd de redding net behaald, maar het tweede jaar werd een recordjaar in negatieve zin. KHO behaalde zijn enige overwinning in de laatste wedstrijd. Met 12 punten was de retour naar naar tweede provinciale een feit.

De andere ploegen

Zoals reeds vermeld zijn de reserven met competitie begonnen in het seizoen 1952-1953. Er werd direct kampioen gespeeld.

Nadien konden ze nog 9 keer vieren, de laatste maal in 1992.

Op Mollendaal en Boomblok heeft HO nooit jeugd ploegen gehad.

In 1957-1958 is men dan gestart met een kadettenploeg. Nadien kwamen er scholieren (66-67), junioren (68-69), miniemen (76-77), preminiemen (86-87) en duiveltjes (88-89). Sinds 1968 heeft HO ook een veteranenploeg, en ook zij speelden onmiddellijk kampioen.

In 1991-1992 heeft men een tweede reservenploeg opgericht, het jaar daarop viel die ploeg weg en werd vervangen door een beloftenelftal, dat maar 2 jaar bestaan heeft en weer vervangen werd door een reservenploeg.

Op dit ogenblik heeft HO 20 ploegen in competitie: eerste ploeg, 2 reserven-, 1 veteranen-, 1 junioren-, 1 scholieren-, 3 kadetten-, 2 miniemen-, 3 preminiemen, 6 duiveltjesploegen.

HO telt nu een 250-tal Ieden, waarvan de helft van buiten de gemeente komt. Dat is vooral te danken aan de uitstraling van het nationaal preminiemen- en het Europees miniementoernooi.

SEIZOEN 2003-2004

Vorig seizoen werd voor KHO een echt pechseizoen. We moesten de competitie beginnen met een resem gekwetsten met een catastofale start tot gevolg. We hebben ons hier nooit meer van kunnen herstellen, met de degradatie naar tweede provinciale tot gevolg. We wonnen slechts één wedstrijd, namelijk de laatste in Machelen. Laat dit dan de start zijn van een veel beter seizoen dit jaar in tweede.

Het bestuur heeft het grootste gedeelte van de kern, die het seizoen beëindigde, behouden. Deze werd aangevuld met spelers, die de vrijgekomen plaatsen van de vertrekkers moeten opvullen en ons wat meer ervaring geven, en met talentrijke jongeren van eigen kweek. Aan trainer Karel Fouarge de niet gemakkelijke taak om er opnieuw een stevig samenhangend geheel van te maken. Een plaats binnen de eerste vijf moet tot de mogelijkheden behoren.

Onze zaterdagreserven speelden zich de tweede seizoenshelft in de kijker in de moeilijke reeks, die Tweede Bijzondere toch is, met een vijfde plaats als gevolg. Een aantal spelers van deze groep gaan volgend seizoen hun geluk beproeven bij naburige ploegen. Dit is uiteraard de keerzijde van de medaille van een goede jeugdwerking.

De jeugd ploegen hebben, na een verblijf van één jaar in de B-reeks, opnieuw hun plaats afgedwongen in de A-reeks. Dit is voor een club als de onze op dit moment het hoogst haalbare. Alhoewel alle jeugd ploegen meer dan behoorlijke resultaten hebben behaald, willen wij toch een unicum in onze clubgeschiedenis vermelden : onze drie kadettenelftallen speelden alle drie kampioen in hun reeks. Dit zullen wij waarschijnlijk nooit meer meemaken.

Wij hebben in totaal 20 ploegen in competitie, waarvan 17 (de zaterdagreserven met een gemiddelde leeftijd van 20 jaar meegerekend) jeugdelftallen. Dit is evenveel als vorig seizoen. Onze aantrekkingskracht naar de jeugd van de omliggende gemeenten blijft zeer groot (ondanks de felle concurrentie van fusieploeg OHL) en dit dank zij het uitstekende werk van jeugdcoördinator Pierre Van Hoorebeeck en de leden van het jeugdcomité, met Pol Ghesquière als jeugd afgevaardigde. Vanaf dit seizoen zal de aanwezigheid van Jan Decorte als sportief verantwoordelijke onze jeugdwerking alleen maar ten goede komen.

Het bestuur van **KHO Stade Bierbeek** blijft er immers van overtuigd dat de jeugdwerking van de club enorm belangrijk is: onze jeugdspelers moeten zich thuisvoelen in de schoot van de club en moeten tevens de mogelijkheid krijgen door te stromen naar het eerste elftal. Daarom hebben wij steeds de voorkeur gegeven aan trainers voor het eerste elftal die hiermee zoveel mogelijk rekening wilden houden in hun manier van werken. En dat zal in de toekomst niet veranderen.

Hoofdstuk 4 : Toernooien

Tussen 1977 en 1985 werden een aantal toernooien georganiseerd voor junioren, scholieren, kadetten, maar die hadden niet erg veel succes.

In 1985 werd er door de veteranen met o.a. Jos Hermans een veteranentoernooi georganiseerd. Voor de middag speelde de jeugd van RJ Brussel tegen die van Stade Leuven; na de middag volgde een mini-toernooi voor veteranen met Sint-Niklaas, Diest, Anderlecht en Stade Leuven. Het eindigde met een ernstig accident, zoals meer gebeurt bij veteranen, en er kwam geen tweede toernooi.

HOOFDSTUK 5 : HET BESTUUR

Voetbalclub HO Bierbeek heeft in haar meer dan 50-jarig bestaan slechts vijf voorzitters gehad, wat de continuïteit ten goede kwam.

De eerste was zoals reeds vermeld Frans Vanderveeren, die helaas veel te vroeg het slachtoffer werd van de oorlog. Hij werd opgevolgd door Julien Robbeets, die aan het roer bleef tot 1966, met een onderbreking van 馱 seizoenen, 1964-1965, toen het bewind werd overgenomen door August Van Aerschot. Begin 1966 werd Celestin Decoster de vierde voorzitter en hij bleef dat tot in 1984.

Dan was het de beurt aan Willy Borremans, tot 2001 toen een tijd na het overlijden van Willy, deze taak door Romain Verheyden werd opgenomen.

De acht secretarissen die HO tot nu toe kende, zijn: Herman Minnoye (1938-1940), Albert Ombelet (1940-1946), Antoon Vervaeren (1946-1947), Henri Deweerdt (1947-1948), opnieuw Albert Ombelet (1948-1960), Marcel Huybrechts (1960-1979), Rene Havet (1979-1986) en vanaf 4 februari 1986 tot nu Desire Schepers. Tussen 1960 en nu heeft Albert Ombelet, altijd hij, vaak gefungeerd als secretaris ad interim.

De financiën tenslotte zijn in het lange bestaan het werk van slechts twee mensen geweest: Maurice Buelens (1938-1982) en Celestin Decoster (1982-).

Merkwaardig is wel dat HO nooit een apart jeugdbestuur heeft gehad, maar daaronder heeft de jeugd zeker nooit geleden, integendeel. Vanaf het seizoen 2003-2004 werd er wel een jeugdraad opgericht die vooral alle jeugdtrainers en afgevaardigden overkoepelt en een forum biedt om dingen te bespreken. De eigenlijke beslissingsmacht blijft bij het bestuur. In 2003 werd het voor de bestuursploeg duidelijk dat er verjonging en verfrissing nodig was om de club leefbaar te houden. Er werd gezocht langs verschillende pistes om mensen erbij te krijgen met moderne ideeën die bovendien ook kunnen helpen rond financiële middelen.

Een oplossing werd gevonden via samenwerking met een groep van voetbal-geïnteresseerden van het vroegere Stade Leuven. Een 4-tal mensen vervoegen het directiecomité.

De naamsverandering is een feit, de club noemt nu Koninklijke Hoger-Op Stade Bierbeek.

Hoofdstuk 6 : VOETBALSTAGES

HO heeft tot hiertoe zelf geen stages georganiseerd, maar op de KHO terreinen werden wel een aantal voetbalkampen georganiseerd :

- * Tot 2001 : BRAVO (Brabantse Voetbalschool)
- * Vanaf 2003 : Off-Side selectie
- * In 2004 : Voetbalschool van Valere Billen organiseer paaskamp

Hoofdstuk 7 : EXTRASPORTIEVE ACTIVITEITEN

De duiveltjes, preminiemen en miniemen spelen zelf een paar maal per seizoen tegen ploegen uit 1 ste of 2de klasse.

Al enkele jaren is er jaarlijks een sinterklaasfeest voor duiveltjes, preminiemen en miniemen en een kerstfeest voor alle jeugdploegen.

Als een ploeg kampioen speelt, wordt er een fuif gehouden in de kantine, waarop alle spelers,

de trainer en de afgevaardigden van de kampioenenploeg een geschenk krijgen.

Al van in de beginjaren worden er jaarlijks allerlei activiteiten georganiseerd om geld in het laatje te krijgen.

Hoofdstuk 8 : SPECIALE AANDUIDING

Wij hebben slechts enkele namen genoemd, maar zijn ons ervan bewust dat een club niet kan bestaan zonder de honderden stille medewerkers: de mensen in de kantine, de vrijwilligers voor de tombola, de koks en kokkinnen bij restaurants en mossel feesten, de ploegafgevaardigden, de ouders van de jeugdspelers, maar ook niet zonder de vele trouwe anonieme supporters.

Maar voor alles is ons duidelijk geworden, dat HO Bierbeek het levenswerk is van iemand die er van in de beginjaren bij was, iemand die voor de club speelde, organiseerde, dirigeerde, werkte.

Niemand kan zo met een club vergroeid zijn als Albert Ombelet.

BIJLAGE :

GEBOORTE KHO STADE BIERBEEK (persconferentie juni 2004)

Van harte welkom op deze persconferentie. U zult het zien, het wordt een persconferentie die anders is dan de andere. Wij zijn verheugd u te kunnen meedelen dat KHO Bierbeek een structurele samenwerking aangaat met enkele oudgedienden van Stade Leuven. Het gaat hem hierbij vanzelfsprekend niet om een fusie noch om een overname omdat een 6-tal leden van het vroegere Stade Leuven met bestuursbevoegdheid te persoonlijke titel naar KHO Bierbeek zijn overgekomen.

U vraagt zich wellicht af waarom deze collega's naar onze Club komen?

- Zij zijn op zoek naar een mogelijkheid om hun gedrevenheid, energie, expertise, ervaring en liefde voor het voetbalspel en het clubgebeuren op een constructieve manier te tonen.
- De kansen die Hogerop Bierbeek hen biedt om hun enthousiasme, inzet, kennis en vaardigheden in een open, stimulerende, motiverende en vriendschappelijke clubsfeer in de praktijk om te zetten, grijpen zij graag met beide handen vast.

Waarom zet KHO Bierbeek graag haar deuren wijd open voor deze collega's van het vroegere Stade Leuven?

KHO Bierbeek is de voorbije jaren sterk gegroeid. Een volledig nieuwe accommodatie werd uit de grond gestampt. Deze kon gerealiseerd worden voor een deel dank zij een renteloze lening van het gemeentebestuur, waarvoor wij ze nogmaals van harte danken en voor het andere deel met eigen middelen en de hulp van vele vrijwilligers, die wij bij deze eveneens nogmaals van harte willen bedanken. Zowel met de jeugdwerking als met de eerste ploeg hebben wij mooie momenten beleefd en hoge toppen gescheurd. Maar als je te snel groot wil worden, krijg je te maken met groeipijnen. De minder goede resultaten van onze eerste ploeg zijn een mooi voorbeeld van die groeiperikelen. Als Raad van Beheer vonden wij dat wij moesten handelen. Wij zijn dus op zoek gegaan naar een mogelijkheid om het volgen de te realiseren:

- Professionalisering van KHO Bierbeek zowel m.b.t. de eerste ploeg als voor de jeugdwerking
- Verdere groei gedragen door een degelijke structuur
- Een sterkere financiële basis om onze jeugd en de eerste ploeg zich in ideale omstandigheden te laten ontplooiën en hen te kunnen begeleiden.
- Een verjonging aan de top van KHO Bierbeek om de continuïteit van de Club te garanderen en een bredere basis voor creatieve ideeën te scheppen.

In de nauwe samenwerking met de 6 collega's van het vroegere Stade Leuven vonden wij een antwoord op al onze vragen. Welke impact heeft deze integratie, deze samenwerking op KHO Bierbeek. U zult niet verwonderd zijn dat ik - samen met alle bestuursleden, trainers, afgevaardigden, spelers én ouders - alleen maar positieve gevolgen zie. De gevolgen situeren zich op vier niveaus: structureel, sportief, imago en psychologisch.

1. Psychologische impact

Professionalisering, uitbreiding, verjonging en financiële groei zullen ongetwijfeld tot een aantal aanpassingen en veranderingen leiden. Wij zullen die veranderingen geleidelijk aan doorvoeren met respect voor alle betrokkenen en - in zover als mogelijk - in samenspraak met hen. Ik herhaal hier graag nog even wie deze betrokkenen zijn:

- In de eerste plaats onze jeugd en spelers van eerste ploeg
- Onze supporters
- Onze trainers en afgevaardigden
- Onze jeugdcoördinator
- De ouders van onze spelers
- Onze sponsors
- De gemeente Bierbeek
- De 6 collega's van het vroegere Stade Leuven
- De medewerkers van het KHO Bierbeek management (Raad van Beheer)

Elke groep heeft eigen behoeften en vragen. In de mate van het mogelijke gaan wij er alles aan doen om elke belangengroep te betrekken bij het beleid en - vooral - optimaal te laten profiteren van onze beleidsbeslissingen.

2. Sportieve impact

Daar gaat het hem natuurlijk in de eerste plaats om in een voetbalclub. Voor onze jeugd betekent dit goed en spelenderwijs leren voetballen en voor onze eerste ploeg houdt dit in blijvend goed en resultaatgericht voetballen.

- Voor onze jeugd gebeurt dit goed en spelenderwijs leren voetballen onder leiding van zo veel mogelijk gediplomeerde en gemotiveerde trainers met gevoel voor de pedagogische behoeften van de verschillende leeftijdscategorieën. En bijgestaan door afgevaardigden die de visie van de trainer ondersteunen en zijn/haar opvoedkundige taken helpen uitvoeren.
- Na dit seizoen is de uitdaging voor de eerste ploeg duidelijk: kampioen spelen. Het vernieuwde management van de club moet de juiste sportieve keuzes maken en een stabiele omgeving creëren waarin de spelers kunnen blijven goed, gemotiveerd en resultaatgericht voetballen. Daar hebben onze supporters recht op en dus gaan wij als clubbestuur voor niets minder dan dat.

3. Imago:

- Naam van de Club
- Logo - nog niet definitief beslist. Input van alle bestuursleden, spelers, trainers, afgevaardigden en ouders wordt gestimuleerd en erg gewaardeerd,
- Truitjes, broekjes en training
- Ons imago wordt natuurlijk nog het sterkst bepaald door de eerste twee punten die ik

genoemd heb: respect voor en betrokkenheid van alle medewerkers alsook de sportieve omkadering én prestaties.

· Maar ons imago wordt ook bepaald door keuzes te durven maken. Een voorbeeld. In Bierbeek is iedereen die graag voetbalt welkom. Je hoeft geen toekomstige Zidane of Figo te zijn om bij ons te komen spelen – al zullen wij hen graag begeleiden naar hun succes natuurlijk. Bierbeek is een club voor vrienden die graag met voetbal bezig zijn op welk niveau ook.

4. Om dit alles te kunnen waarmaken, heb je een sterke leiding nodig. Het bestaande management in samenwerking met de 6 nieuwe collega's van het vroegere Stade Leuven zetten graag hun handtekening onder de ambitieuze plannen van het nieuwe KHO Stade Bierbeek. Zie website : Algemeen - Jeugdcomite.

Dames en heren, ik hoop dat u - samen met ons – overtuigd bent dat het nieuwe KHO Stade Bierbeek een grote toekomst te wachten staat en wij zullen u graag op de hoogte blijven houden van onze initiatieven en successen.